Vandr do Lužických hor

Místo děje: Lužické hory
Časové období: 23. 6. 2006 – 25. 6. 2006

Zapsal: Strašlivý Uragán
Osoby a obsazení: Planoucí Růže, Sněhová Lilie, Tomáš, Šedý Vlk, Veselý Balónek a autor

Úvod

V samém rozpuku letošního léta, jež na nás udeřilo vedry o to výraznějšími, oč chladnější byla zima i jaro, vydali jsme se na vandr do Lužických hor, neboť darmo mluvit, cesty po naší krásné zemi mají pro každého z nás své neopakovatelné kouzlo.

Lužické hory mne jako cíl napadly proto, že jsem v nich navštívil několik závodů a vždy jsem si z nich odnesl silný dojem, že by bylo krásné prohlédnout si je v poněkud volnějším tempu. Čas odjezdu jsme určili na pozdně odpoledních čtrnáct minut po páté se srazem deset minut před pátou na Hlavním nádraží u pokladny číslo jedna. Úmyslně jsem vyrazil o něco dříve, abych si ještě v místním obchodu stihl koupit, Čajové zahradě, lapsang souchong, což je čaj nad jiné vhodný k vaření na ohni, protože sám je již výrobcem nakuřován dýmem modřínových větviček a nese již tedy poněkud ohňové aroma. Paní v obchodě sice lapsang má, ale zato nemá drobné na tisícikorunu, a tak opět sáček vysype do skleněné dózy, nečekajíc už mého návratu.

Sotva vylezu z krámku, zvoní mi telefon v jehož sluchátku slyším Veselého Balónka. Už je prý dole u pokladny a váhá, nemá-li se postavit do fronty k nějakému okénku, neboť tyto jsou dosti dlouhé. Odvětím mu, že u něj hned budu, a dole pak usoudím, že by asi bylo dobré, kdyby šel koupit lístek, výměnou za půjčení stokoruny mu na zaplacení dávám tisícovku. S takto nabytými drobnějšími penězi se mohu vydat zpět do Čajové zahrady. Paní prodavačka sedí před vchodem na plastové židli, zahlédnuvši mne však přicházet, hbitě vstane a jde mi opět nabrat padesát gramů zmíněného čaje. Dle svých slov opravdu nedoufala, že se ještě vrátím. Netušila asi, jak silnou potřebu tohoto čaje jsem pociťoval. Cestou k pokladnám si představuji, jak to bude krásné, až si večer uvaříme čaj a pak si jej naliji do . . . Ejhle, hlava má zapomnětlivá mne nutí vrátit se zpět a poptat se, nemají-li na skladě nějakou levnou čajovou misku. Paní mne trochu zklame tím, že všechny pěkné misky před chvílí vyprodala. Zbyly jí pouze skleněné misky, hodící se spíše na tatarku, a hnědé keramické misky, které jsou nakonec docela pěkné, na to, že ji možná o víkendu rozbiji. Uslyšivši to paní, raději mi ji pak zabalí do silné vrstvy jemného papíru.

Dole u pokladen pak potkávám nejen Veselého Balónka, ale i Planoucí Růži se Sněhovou Lilií. Protože Šedý Vlk se s námi potká až ve Svoru, odkud chceme jít přenocovat k vrchu Klíč, a o žádném dalším účastníkovi zatím nevíme, jsme všichni a můžeme pomalu vyrazit k vlaku. Pochlubím se ostatním čajem, což Sněhové Lilii připomene, že žádný nemají a mohli by si ještě nějaký koupit. Protože s tím Veselý Balónek i Planoucí Růže souhlasí, jdeme nakonec opět k Čajové zahradě. Zůstávám již stát opodál, kde se mnou setrvává i Planoucí Růže neboť jí, jak na dotaz Sněhové Lilie odpoví, na druhu vybraného čaje nezáleží. Sněhová Lilie s Veselým Balónkem pak vyberou prý nejlevnější cejlonský.

Cestou k vlaku vyjadřuje Planoucí Růže obavu, že už na nás nezbyde místo k sezení, a nezbyde nám tak, než postávat v uličce. Ale i kdybychom byli na nástupišti dřív, stejně by nám to nepomohlo, jelikož náš vlak zahájil svou cestu na vršovickém nádraží. Stoupneme si samozřejmě do místa, kde se po jeho příjezdu nenachází už žádný vagón, a ke všem vstupům se bleskově nahrnou celé hordy dalších cestujících. Ostatní běží rychle dopředu, což se mi nechce, a tak je dojdu po chvilce, nakonec, třebaže samozřejmě nenastupujeme zdaleka jako první, místo k sezení najdeme, a to dokonce všichni čtyři ve stejném kupé. Celou cestu pak Veselý Balónek vypráví o jistém spolupracovníkovi, který byl náhle ze zaměstnání odejit, protože si vymýšlel jakýsi byznys plán, který pak anonymně nabízel svému zaměstnavateli, chtěje na tom vydělat. Planoucí Růži se jeho osud zdá velmi smutný a dojemný. V kupé s námi sedí ještě asi tři lidé, z toho dvě dámy, které s námi jedou až do Mladé Boleslavi. Planoucí Růže pak vyjádří obavu, jestli snad dotyčného pracovníka nemohly znát, protože to by bylo poněkud trapné, třebaže jsme o něm nic špatného neříkali. Planoucí Růži se totiž už jednou stalo, že jednou takhle jela ve vlaku a vyslechla neúmyslně rozhovor jiných dvou dam, které se vzájemně trumfovaly v tom, která z nich zná lépe Géčko, což je takový oddíl, jehož členy jsou rodiče Planoucí Růže a Sněhové Lilie a s nímž jsou tedy obě dobře spřízněny. Podle Planoucí Růže však nebyl důvod se domnívat, že znalost Géčka kterékoli ze zmíněných dvou dam byla v nějakém směru hlubokou.

Kromě toho jsme se bavili o očkování. Sněhová Lilie se totiž nechává před cestou do Arménie očkovat proti žloutence typů A i B. Planoucí Růže se chce nechat očkovat dokonce proti třem chorobám, proti žloutence typu A, břišnímu tyfu a ještě něčemu, co už si nevzpomínám, snad meningitidě, o ní se přinejmenším vyjádřila, že si myslí, že je dobré nechat se proti ní očkovat, protože občas slyší o někom, kdo ji dostane. Všichni ji přitom dostali v Čechách. Planoucí Růže má tedy časové problémy s tím, že najednou jí mohou píchnout pouze dvě očkování a potom musí čtyři týdny čekat na třetí, přičemž tolik času už nemá. Objednávala se na to očkování v několika ústavech a teď se nemůže rozhodnout, do kterého se nakonec vydá.

Cesta do Mladé Boleslavi probíhá velice pomalu, jak už je u našich železnic zvykem, a protože obsah jízdního řádu svědčí spíše o bujné fantazii jeho tvůrců, než jejich realistickém myšlení, již dlouho před Mladou Boleslaví je jisto, že rychlík, na který jsme tam měli během tří minut přestoupit, aby nás odvezl do Svoru, se prostě již nemůže ve stanici nacházet. Hledám proto, jestli máme naději dostat se na sever i později. Další spoj, kterým bychom se dostali do Svoru asi v jedenáct večer, by měl jet asi dvacet minut po zmíněném rychlíku. Čím rychleji čas plyne, tím zřejmější je, že stihneme-li i tento spoj, budeme moci hovořit o štěstí.

Protože však štěstěna nespí po všechen čas, dozvídáme se po vystoupení v Mladé Boleslavi z nádražního tlampače, že náš další rychlík na nás počká v Bakově nad Jizerou. Chvíli nám není jasné, jak přesně se tam máme dostat, nakonec usoudíme, že bychom se asi měli vrátit do právě opuštěného vlaku. Potvrzuje nám to i zřízenec poštovního vagónu, jehož se spěšně ptáme, prý budou v Bakově vyjímečně zastavovat. Vklíníme se proto na chvíli do uličky dalšího vagónu, kam po chvíli přistoupí i dámy z našeho předešlého kupé, zřejmě jsou v podobné situaci. V Bakově pak přestupujeme do rychlíku, který nás doveze až do Svoru. Jedeme ještě asi hodinu a půl, během níž mimo jiné mohu ostatním ukázat mapu Lužických hor a místo dnešního noclehu. Před vystoupením pak Planoucí Růže vypráví ještě jednu příhodu z Géčka, která končí poněkud smutně, Sněhová Lilie ji doplní informací, kterou Planoucí Růže neznala a která ji opět dojme, protože doplňuje příhodu ještě smutnějším koncem.

Ve Svoru jsme asi s půlhodinovým zpožděním, Šedého Vlka vidíme téměř okamžitě, neboť leží opodál na lavičce. Vedle sebe má položenou kytaru, kterou si konečně jednou vzal s sebou na vandr, pro což jsem opravdu rád. Kromě nás vystoupil z vlaku i známý Šedého Vlka, Tomáš, jenž je nám vzápětí představen jako jediný, koho se ještě podařilo Šedému Vlkovi přesvědčit k účasti. Takto v počtu zaokrouhleni se tedy můžeme vydat směrem k západu ke kopci jménem Klíč. Postupně vychází najevo, že Tomáš si s sebou nevzal celou řadu podstatných tábornických pomůcek, mezi jinými lžíci, nůž, karimatku či ešus. Příčinou toho je, že se k účasti rozhodl až hodinu před odjezdem, a balil se tak dosti překotně, kromě toho řadu věcí ani na koleji neměl. Zato má od maminky zavařené výborné domácí lečo.

Projdeme vesnicí až k úpatí Klíče, odkud již stoupáme lesem. V tom místě míjíme hospodu, na níž holky významně pomrkávají, ale přesto ji jen mineme, už se těším, až si na ohni opeču své dvě paprikové klobásky a zapiji je lapsangem. Výstup je značně prudký, jak už to u znělcových kup sopečného původu[1] bývá. Šedý Vlk zde zkouší nové pohorky, jsou téměř identické s těmi, které právě dotrhal, až na gumu kolem podešve, je s nimi nakonec spokojen. A bylo by mi jistě Sněhovou Lilií právem vyčiněno, kdybych se nezmínil o jejím novém batohu, který jsem si na první pohled podle vzhledu otypoval jako deuter, ale na druhý pohled jsem zjistil, že jde o nějakou neznámou značku. Je červený, což mě vede opět k zamyšlení nad tím, co jen holky na těch zářivých barvách na vybavení do přírody vidí. Planoucí Růže má batoh ještě mnohem červenější. Vzpomínám si, že jsme zde nebo již ve vlaku o nakupování takového zboží mluvili. Planoucí Růže vyjádřila zkušenost, podle níž se vždy prodavači v obchodech outdoorového vybavení tváří, jako by sami intenzivně sportovali a měli s veškerým vybavením nepřeberné zkušenosti. Věty, jimiž naznačují zákazníkovi, že oni již jím vybrané zboží dávno používají a že je fakt dobré, jsou prý časté. Zrovna dnes jsem si na to vzpomněl při kupování pláštěnky na batoh. Prodavač mi ji podal a vybalil, abych si ji prohlédl, přitom poznamenal, že je mnohem lepší než jiné s jednou gumou okolo, že on tuto pláštěnku spokojeně používá na svůj osmdesátilitrový batoh značky Tatran a že se do něj v pohodě vejde i s karimatkou a velkými kapsami. Protože to byl prodavač a nikoli prodavačka, ptal se také, zda nevadí, že je červená, ale co už má člověk dělat, když jinou barvu neměli. Doufám, že se s deštěm příliš často nepotkám, abych se nemusel moc stydět za tak svítící pozadí.

Zatím jsme vystoupali k odbočce na vrchol, to ještě před západem Slunce, který ale nebude nijak valný, neboť se nad nás přihnala vysoká oblačnost. Přesto jdeme obhlédnou vrchol, z nějž má být kruhový rozhled do okolí. Kromě kruhového rozhledu, který je bohužel mraky znehodnocen, jsou zde rozloženy i dvě karimatky a asi čtyři další turistka a turisté. Tím se nadobro hatí mé plány vystoupit sem na východ Slunce, protože zakopávat o nějaké spáče by se mi při tom věru nechtělo. Stejně moc nechápeme jakou poezii dotyční vidí ve spaní na tomto místě, protože je tu dost větrno a kdyby náhodou přišla boučka, s dost velkou pravděpodobností by to sem prásklo, ale proti gustu žádný dišputát. Dlouho zde proto neotálíme a klesáme opět dolů, od rozcestí pak pokračujeme dále dolů až ke studánce. Cestou ještě provádíme nesmělý pokus uhnou ze značky v domnění, že si zkrátíme cestu. Zarazí nás však rozsáhlé kamenné pole, přes něž je průchod zakázán. Dobře tak, neboť bychom si tím stejně cestu nezkrátili, studánka je totiž hluboko pod námi.

U studánky se zastavíme a začneme v padajícím šeru přemýšlet o místě na spaní. Šedý Vlk se vydá na průzkum, ale po chvíli se vrátí s tím, že to tu nijak rovné není, ještě by se prý dle svého zvyku mohl jít podívat nahoru. Což nás pobaví, protože jsme právě diskutovali o tom, že až se Šedý Vlk vrátí, oznámí nám, že nad nejvyšším svahem našel takovou plošinku, není to sice nic moc, ale třeba to bude o trochu lepší než tady. Konečně, nahoře by opravdu nějaké místo být mohlo, a tak se tam přece vydává. Zatím se jdu podívat na druhou stranu, trochu dolů po značce a poté doleva po jiné těžko již znatelné cestě. Zde sice najdu docela pěkná rovná místa, ale je to již za hranicí rezervace chránící okolí vrcholu Kliče. Šedý Vlk se vrátí s tím, že cestou nahoru se pár malých plošinek najde, ale ne pro všechny, nahoře je to prý samozřejmě rovné. Mé zábrany kvůli hranici rezervace příliš nesdílí, a tak se vydáváme na mnou nalezené plošiny. Před tím samozřejmě doplňujeme z pramene vodu.

Na místo docházíme již za tmy, rozhodujeme se, že střechu, pod níž bychom s Šedým Vlkem a Tomášem v případě nevlídného počasí spali, stavět nebudeme, Šedý Vlk jen natáhne provaz mezi stromy, aby případné natažení plachty netrvalo dlouho. Planoucí Růže, Sněhová Lilie a Veselý Balónek se nakonec rozhodují spát pod širákem s tím, že v případě nouze se i oni pod střechu vejdou, stan tak stavět nebudou. Odklidíme tedy větve a šišky, poté jdu chystat ohniště. Tomášovi se sice představa ohně zdá nemorální, ale nějak to už přežije. Najdu velký placatý kámen čouhající ze země, kolem nějž postavím ohrádku z jiných kamenů a ohniště je hotové. Zapálit oheň je pak pro Šedého Vlka dílem okamžiku. Dřeva je všude dost a všechno je naprosto suché.

K jídlu si opékám jen dvě paprikové klobásy, k nimž zakousnu chléb a uvařím čaj, lapsang je dobrý a i miska se osvědčila. K vaření na ohni jsem si musel přinést zvláštní pokličku, která nemá těsnění. Šedý Vlk s Tomášem si dávají bramborovou kaši a k tomu univerzální jídlo Šedého Vlka, tedy nějaké opečené klobásy se spoustou koření. Teprve když je to hotové, vychází najevo, že Tomáš vlastně moc nejí maso, ale zase tak silné zábrany nemá, aby si je příležitostně nedal. Planoucí Růže, Sněhová Lilie a Veselý Balónek si vaří těstoviny s glutamanem. Veselý Balónek si také zapomněl lžíci, ještěže ji zrovna nepotřebuji a kromě velké mám i malou lžičku, mohu tedy podělit jeho i Tomáše. Šedý Vlk se přitom chlubí dalšími částmi vybavení, jež sehnal jeho

[1] To samozřejmě nemám ze své hlavy, ale z mapy.

tatínek, jde jednak o čutoru, zasunutou do dvoudílné jídelní misky, prý jde o část ruské výsadkářské výbavy. Kromě toho má s sebou ešus obdélníkového tvaru, v němž zrovna připravují tu kaši.

Další část večera je velice pohodová, kromě toho, že nám Šedý Vlk hraje ke zpěvu i poslechu, stačíme si povídat o různých podivných komunitách. Tomáš vypráví, že kdesi za Českou Třebovou sídlí komunita lidí, kteří si stavějí domy z hlíny, v nichž potom žijí. Takový dům je prý lehce a rychle postaven, a přitom pak vydrží stejně jako jiný. Tamní členové vyznávají právě přesvědčení, podle nějž by každý měl být schopen postavit si takto rychle svůj dům. Jinak však svůj život nijak zvlášť neomezují a Tomáš jim pojede s Brontosaury na tři týdny v létě pomáhat. Jsou i horší, Tomáš se ještě zmiňuje o jiné komunitě, která žije v dřevěných domech, ale kromě toho se vyhýbají požitkům moderní civilizace jako je elektřina a podobně. Luční Kobylka se prý také pojede do jedné podobné komunity na Slovensko podívat, ta prý však nepokrytě žije z turistického ruchu. Mezi tím se bavíme o ekologii a o tom, co si vlastně pod tím pojmem představit.

Spát jdeme asi v jednu, Šedý Vlk je už ospalý, protože včera flámoval a hrál, tak toho dnes ani moc nenahraje.

Sobota 24. června

Už od prvních známek svítání nás začaly obtěžovat muchničky a vydrželo jim to až do osmi, kdy jsme vstali. Sám bych vstal už dřív, protože mi to ožírání hmyzem přišlo dost protivné, ale nakonec jsem si stejně jako ostatní zahalil hlavu do šátku a nějak to přežil. Je bohužel oblačno, a tak se ten les nedá moc vyfotit, dokonce spadnou i asi tři kapky, což je opravdu nečekané, neboť dnes by podle předpovědi mělo být jasno a prý snesitelné vedro. Zítra by také mělo být jasno, ale vedro nesnesitelné. Les kolem je opravdu krásný, bukový se zemí pokrytou vyschlým listím, šustícím při došlápnutí. Planoucí Růži se moc nelíbí, že mluvíme tak nahlas, protože by chtěla ještě spát, ale nakonec vstaneme všichni. K snídani vařím ovesnou kaši, do níž jsem zvlášť koupil brusinkový kompot, protože je té kaše docela hodně, musím jej tam nakonec dát všechen. Tomáš je zřejmě překvapen tím, jakých surovin k přípravě používám, a to i sušeným mlékem. Ani na koleji si prý tak dobře nevaří.

Po snídani ještě popíjíme čaj a Šedý Vlk prohrabuje struny, zatímco přecházím okolo se stativem a dělám si několik fotek, protože do něj přece jen zasvítilo sluníčko. Asi v půl jedenácté se přece jen zvedáme k odchodu. Už dříve jsme viděli, jak za lesem po značce procházejí lidé, u studánky jich několik potkáme. Tomáš si zde připevní gumicuky na batoh kytaru, nakonec se nenosí tak nejhůř. Umyjeme nádobí, nabereme trochu vody a můžeme vyrazit do kopce, abychom přes něj pokračovali do Svoru, z něj chceme pokračovat po červené značce k severu. Na rozcestí s modrou značkou vidíme i několik cyklistů, jeden pán, který jde s několika dalšími ve větší skupině dolů proti nám, začne cyklistům vytýkat to, že zde jezdí. Prohlašuje, že jsou v národním parku, odpusťme mu toto přehánění, jde přitom pouze o CHKO, a že tu tedy nesmí jezdit mimo zvláštní cyklostezky, obzvláště ne až na vrchol. Neodvažuji se s jeho názorem jakkoli spekulovat. Co by asi říkal, kdyby nás viděl spát v lese nedaleko ještě teplého ohniště?

Teprve při sestupu do Svoru poznáváme jaký krpál jsme to včera museli vystoupat. Cestou ve Svoru vyhodíme odpadky do kontejnerů s tříděným odpadem. Vystoupáme nad Svor do mírného kopce až dojdeme ke koupališti, kde se zastavíme, abychom se namazali opakovacím krémem. Koupaliště je sice na mapě vyznačeno jako koupaliště, ale při bližším pohledu jde o nádrž s žabincem. Vodu jsme pod ním skoro žádnou neviděli. Planoucí Růže s Sněhovou Lilií mají už velmi starý krém, vypadá to, že asi druhý za život, pamatují si, že už jej jednou měnily, ale nepamatují si vůbec, kdy.

Potom stoupáme do kopce, Šedý Vlk s Tomášem plánují vepředu pro kohosi nějaké hry, podobného druhu jako modré krychle, s nimiž to vloni v Černé Hoře dopadlo v naší společnosti všelijak. Zanedlouho dojdeme do Rousínova, kde jsou docela pěkné dřevěné domky, kromě nich tu mají zahradu s rybníčkem a kačenkami, i docela malými kachňátky, která vypadají velice roztomile. Chvíli váhám, ale nakonec si přehodím objektiv a vyfotím si je. Potom dojdeme na rozcestí, kde na nás čekají Šedý Vlk s Tomášem. Odtud stoupáme směrem k Milštejnu. Cestou se nejprve bavíme o jídle, zejména o lívancích a palačinkách. Planoucí Růže s Sněhovou Lilií vzpomínají, že jejich babička dělala nebo snad dělá bublaninu z palačinkového těsta, vlastně to není bublanina, ale ony to tak nazývají. Prý je na tom spousta ovoce a je to vůbec velmi dobré. Překvapuje mne, že prý někteří lidé dávají do palačinek kypřící prášek. Také si říkáme, s čím máme lívance a palačinky nejraději. Na palačinky jsme přišli tak, že na ně měly holky chuť a rády už by byly v hospodě a daly si nějaké. O tom, že se těšíme na návštěvu hospody vůbec mluvíme často, Tomáš je z toho celý špatný.

Potom se bavíme o doktorech, Planoucí Růže prý chodí k obvodní lékařce, která se ptá na radu své sestřičky. Takto dostoupáme k Milštejnu, což je zřícenina při cestě. Dojdeme k odbočce, u níž postává nějaká školní třída nebo dětský oddíl. Přečteme si v mapě, že po těch třech stech metrech, které bychom museli k zřícenině odbočit bychom našli zbytky zdiva a brány, ve svahu na druhé straně pak zbytky lomu a podzemní místnosti. Nepřijde nám to tolik zajímavé, jen Tomáš protáčí panenky, když se tam nemůže vydat. Místo toho tedy pokračujeme dál. Zanedlouho začneme klesat dolů k ledové jeskyni. Cestou jsme určitě vzpomínali na jednu slečnu, kterou jsme vloni potkali v Nikšiči. Planoucí Růži se totiž nelíbilo, že se mi líbila přesto, že měla vytrhané obočí a umytou hlavu, přičemž pro činnosti, které vedou k podobným výsledkům, začasté nemám v jejich případě pochopení. Proto ohodnotila jako Áčko kluka, který tam byl s tou zmíněnou a ještě jednou slečnou, třebaže kouřil, což jsem tehdy zase nechápal já. Říkal jsem také, že přece v přírodě se nemají holky kvůli komu udržovat hezké, když tam všechny znají, snad jen pokud je tam jejich kluk, tak kvůli němu, teprve když jdou někam do civilizace, tak by se měly vylepšit, aby mu nedělaly ostudu. Planoucí Růži přijde představa, že by se měly holky snažit být hezké kvůli jejich klukům, romantická a myslím, že i ne zcela odpovídající realitě. Podle ní by se měli člověci i člověčky snažit dobře vypadat proto, aby s nimi pak ostatní rádi mluvili. Tomáš doplňuje, aby s nimi rádi mysleli, což ale nikdo nechápeme, on konečně asi také ne.

Volně jsme přešli k diskuzi o plavkách. Mě se třeba nelíbí trenkové plavky pro kluky, protože mám nepříjemný pocit, že v nich dotyční chodí i venku. Holkám se naopak ty trenkové plavky líbí víc. Kromě toho říkám, že mi moc nesejde na tom, jak v bazénu vypadám a jak vypadají ostatní, neboť do bazénu obvykle chodím plavat a nejčastěji vidím pruhy na jeho dně. To holky napůl žertem prohlašují, že přece na koupaliště se chodí kluci a holky balit, což nechápu, ale aspoň tuším, že to nemyslí vážně. Tomáš je na tom hůř, protože je ještě nezná.

U ledové jeskyně obhlížíme ceduli. Ani k této atrakci však neodbočujeme, i když Tomáš by se tam rád podíval. Jenže jeskyně je stejně nepřístupná, a tak bychom došli k mřížovým dveřím a vrátili bychom se zase zpět. Navrhujeme mu, aby se tam šel podívat, ale to se mu nechce, i když na informační ceduli je vyfocen aktuální stav vchodu a mřížové dveře jsou otevřené. Holky se mnohem víc těší do té hospody. Tak brzy se do ní ale nedostanou, protože já se prozměnu už z Prahy těším na to, jak se vykoupu v údolní nádrži Naději. U ní už jsme cobydup. Pohledem do mapy zjistím, jak se k ní dostat, už shora vidíme, že se v ní opravdu někdo koupe, a tak voda asi nebude tak špinavá jako na koupališti ve Svoru. Sejdeme dolů na hráz, odkud obhlédneme okolí, vypadá to, že většina lidí i lepší místo jsou na druhé straně, musíme tam tedy přeskákat dole po kamenech, jelikož po hrázi tam přejít nejde a most tu žádný nevidíme.

Na druhé straně se rozložíme na trávě ve stínu pod stromy. Zatímco ostatní se chystají jíst, jdu se vykoupat. Tomášovi ještě před tím půjčuji vařič a ešusy, neboť projevil přání k obědu ohřát skleničku leča od maminky. Nikdo kromě mne se koupat nejde, Sněhová Lilie nemá plavky, u ostatních vlastně ani nevím, proč se jim do vody nechce, když je takové vedro. Planoucí Růže říkala, že jí začíná vadit, že se při koupání musí ukazovat i v těch plavkách, tak třeba proto. Musím vylézt nahoru k hrázi, na níž se opaluje pár lidí a u níž je písčitý vlez do vody. Voda je ledově studená a báječně čistá, takže mé představy se zcela naplnily. Zaplavu si sem i tam a po chvíli zase vylezu ven, při tom zrovna asi na minutu zalezla do vody jedna dáma opalující se před tím na hrázi. S pánem stojícím dosud nahoře vede debatu o křečích, a proto asi raději vyleze zase ven a jde luštit sudoku.

Dole pak obědváme lečo, nakonec dvě skleničky, musím říct, že se Tomášově mamince povedlo. Nedaleko si začal kdosi stavět stan. Asi po hodině se opět zvedáme a vydáváme se na cestu, teď už opravdu do hospody. Opět tedy přeskáčeme přes kameny a vystoupáme po cestě nahoru. Z cesty si zkrátím cestu lesem směrem vpravo, tedy ve směru chůze. Musím pak ale chvíli čekat na ostatní, kteří si zřejmě nepamatovali, že se musíme vrátit na rozcestí, z něhož jsme odbočili k vodě, a od něj pokračovat po červené značce. Pomalu pak stoupáme do kopce k Horní Světlé. Není to daleko, a tak jsme za chvilku na silnici. Zde usoudím, že by bylo zbytečné chodit po značce, a tak nás vedu po polní cestě rovnou k nejbližším domům, následuje chvilka bloudění, až dojdeme ke křižovatce, u níž už bychom bývali dávno byli, nebýt té zkratky. Z křižovatky je vidět cedule s nápisem restaurace, a tak se vydáváme tím směrem, jinak jsme totiž nic neviděli.

Skutečně se tu jakási hospoda nachází a před ní je dřevěný stůl pod velkým stromem, akorát pro nás. Tomáš nic nechce, a tak zatímco čeká venku u batohů, jdeme si dovnitř pro piva a poháry. Poháry si dáváme jen já s Planoucí Růží, Sněhová Lilie se nejprve zeptala, jestli na ně mají pravou nebo rostlinnou šlehačku, a dozvědivši se, že rostlinnou, usoudila, že jí to za to nestojí. Planoucí Růže si tento problém vyřešila tím, že si dala pohár bez šlehačky. Protože jsme si před tím objednali už piva, ptá se číšník pro jistotu, jestli je pořád chceme, když si dáváme ty poháry. Kdy už konečně ti lidé zjistí, že na tom přece není nic divného dát si pivo a k tomu pohár nebo palačinku. Planoucí Růže se sice toho hostinského zastala, že to nemyslel zle, že se jenom chtěl ujistit, aby to pivo netočil zbytečně, a tak to skutečně i říkal, ale stejně jsem v tom cítil divný podtón. Když pak venku ochutnám tu šlehačku, zjistím, že jsem ji také měl raději odmítnout, jednak by to snad toho hostinského trochu vychovalo, že by měl radši kupovat normální, a jednak jsem ji nakonec stejně nebyl schopen pozřít, protože jsem v ní cítil takovou divnou pachuť. Tak ji za mne nakonec snědli ostatní.

Při tom a potom se bavíme o Arménii, Šedý Vlk mi vrací mapu Kavkazu, kterou si vzal domů, aby rodičům ukázal, kam vlastně chceme jet, a uklidnil je tím. Dosáhl však úplně opačného efektu, protože místo toho i tatínek, o němž si Šedý Vlk zatím myslel, že to tolik neprožívá, prohlásil při pohledu do mapy, že chce Šedý Vlk asi chcípnout. Myslím, že je to tím, že mu Šedý Vlk ukázal úplně špatný konec mapy, protože zřejmě padl jeho zrak na Čečensko a podobné krajiny, přičemž si neuvědomil, že jsou od Arménie i Gruzie odděleny čtyři až pět kilometrů vysokou hradbou velkého Kavkazu, k němuž se nepřiblížíme pomalu ani na dohled. Celou dobu se snažím s ostatními naplánovat, kam teď půjdeme, ale pro tu Arménii se s nimi vůbec nedá mluvit. Sedí se tu sice pěkně, ale doba pokročila a Tomáš má stále silnější poznámky, že je to hrozné tady takhle sedět, že by raději když už seděl v nějakém pěkném bukovém lese a že jestli tu chceme ještě chvíli být, tak se raději půjde projít, a tak se nakonec zvedneme a vydáme na další cestu. Dohodneme se, že půjdeme nahoru na Luž, což je nejvyšší kopec Lužických hor a tam se uvidí, buď pod ním bude funkční studánka a my budeme moci přespat poblíž, nebo se vydáme na západ k údolí, v němž by měl být podle mapy potok. Není to už daleko a my bychom raději zatábořili dřív, aby došlo na více kytary a zpěvu. Kdybychom přitom tušili, co nás čeká za hrůzy, raději bychom se snad vydali na druhou stranu, nebo se zastavili až za hluboké tmy…

Projdeme vesnicí a za ní pokračujeme stále nahoru, cestou vidíme žlutý bagr, což způsobí jiskření v Tomášových očích, dokonce se k němu rozběhne. Už dřív se nás ptal, jaké bagry se nám líbí nejvíc, takže se zdá, že je obzvlášť žlutými bagry trochu posedlý. Na tu otázku jsme mu ale většinou nedovedli odpovědět, protože osobně jsem mezi bagry dosud nerozlišoval. Dojdeme tak až k chatě Luž. Chvíli po ní pokukujeme, ale ta už nás zlákat nemůže, kromě toho že by to asi Tomáš už opravdu těžce nesl, myslím, že se tam vlastně nikomu nechce. Sněhová Lilie si navíc uvědomila, že si neměla dávat pivo, protože byla ve čtvrtek na očkování proti žloutence A i B, a tak by teď tři dny neměla pít alkohol a namáhat se. To druhé se jí snad docela daří, to první však právě porušila, a tak má teď výčitky. Stoupáme proto dál nahoru. Planoucí Růže prohlašuje, že by chtěla jít ještě dlouho, protože podle ní jsou k tomu teď ideální podmínky a má k tomu prostě chuť.

Zanedlouho odbočíme z hlavní značky na serpentýnovitou cestu k vrcholu Luže, v první serpentýně se skutečně nachází studna, ale je v ní nízký stav vody, a tak z ní nic neteče. Třebaže je studna zakryta volně loženými prkny a voda by se z ní asi nabrat dala, není to úplně ideální. Na vrcholu se potkáváme s hranicí. Za ní se nachází retranslační věž s budkou, na níž je cedule upozorňující na nebezpečí padajícího ledu. Nedaleko sloupu s vrcholovou knížkou stojí lavička. O kus dál je ještě kamenná plošina s krásnou vyhlídkou do okolí. U zídek směrem na jih do Čech i do Německa jsou železné polokruhové desky s vyznačenými směry k důležitým orientačním bodům. Sněhové Lilii se nezdá, že je to na nich všechno německy, ale není divu, když jsme na německé straně hranice. Sedíme pak na zídce, vytáhnu stativ a uděláme si fotku. Obzvlášť pohled na sever se mi líbí, protože jsou tam pole a stromečky a všechno je to moc pěkně nasvícené. Pod tou kamennou plošinou je domek, prý u něj byli dokonce nějací lidé, kteří vypadali docela zabydleně. Na německou stranu vede do údolí široká cesta se zídkou po straně. Protože jeden patník stojí těsně u ní, postavili kvůli němu ve zdi výklenek. Je zajímavé, že tak zeď vlastně překračuje hranici.

Ještě chvilku sedíme na lavičkách u vrcholové knihy, kam se všichni zapisují, ale překládají si přezdívky do němčiny a navíc i zápis tam píšou německy, což se mi nelíbí, a tak se tam nepodkreslím. Potom už jdeme dolů, Planoucí Růži připadá, že od té chvíle, co jsme přišli do hospody, už pořád jenom postáváme, a že je to už takové líné. Tomáš se toho chytí, že jsme do té hospody vůbec nemuseli chodit, protože takový pěkný bukový les je mnohem lepší, ale to zase Planoucí Růže řekne, že ještě v té hospodě to bylo dobré, ale pak už to šlo s kopce.

Teď jdeme také s kopce, je to mnohem rychlejší než nahoru. Už skoro dole Sněhové Lilii zavolá Arsenij a ona s ním pak asi hodinu mluví. My se mezitím rozsadíme kolem kulatého dřevěného stolu pod stříškou u rozcestí. Ten stůl mě totiž úplně nadchl, poněvadž je kolem něj právě šest sedátek, a tak by to bylo akorát, abychom si kolem sedli a zahráli nějakou hru, což také neváhám navrhnout, ostatní se do toho ale nehrnou a navíc nás tu zatím sedí jen pět. Čekání na Sněhovou Lilii je však velice dlouhé, a ostatní tak chtějí jít raději dál, a na hru bohužel nedojde.

Pokračujeme tedy po červené značce k západu, po chvíli se připojíme k hranici a poté se od ní zase oddělíme, a to už se blíží chvíle, kdy bychom měli najít vhodný průsek a vydat se doleva do údolí hledat potok. Průsek je ale jenom na mapě, a tak se za nějaký čas zastavíme u vysokého lesa. Odhodíme batohy a vydáme se na průzkum. Jdu přímo dolů, zatímco Šedý Vlk a Tomáš jdou trochu víc k západu šikmo svahem. Po chvíli dojdu na cestu, kterou v mapě nemůžu najít, ale rozhodnu se po jít chvilku vlevo dolů, pak se uvidí. Jdu docela dlouho, ale po pravici je pořád nízký hustý les a jinak ani pořádné údolí. Pak se přece vydám i do toho nízkého lesa, ale dojdu na takovou pláň porostlou malými stromky, potok nikde, tak si myslím, jestli jsme nezašli až moc daleko a vrátím se zpět. Šedý Vlk s Tomášem byli ale úspěšní, potok prý teče kousek za tou velkou cestou, protože jejich směrem za ní byl vysoký les, kterým se k němu dalo dobře dojít.

Teď už tedy zbývá najít místo na spaní. Ještě nad cestou ve svahu najdeme docela ucházející plošinku v podstatě bez trávy, což je důležitý aspekt, protože v trávě se drží muchničky, které už na nás vyslaly svůj předvoj. Jdeme se však ještě podívat za cestu, tam je to sice docela rovné, ale je tam víc trávy, a tak si jen dojdeme nabrat vodu a vrátíme se nahoru. Potok je vydatný a krásně čistý, nic lepšího si nemůžeme přát. Trochu mne cestou vylekalo bahnité jezírko, bál jsem se, aby ten potok nevypadal podobně. Kus dál byla ještě celkem rovná plocha rozrytá od divokých prasat.

Nahoře tedy složíme batohy a přemýšlíme, kde bychom tak udělali oheň, nějaké kameny by se snad našly, ale v lese je to dost vyschlé, a tak by stačila jedna jiskra, aby z toho byl pěkný průšvih. Šedý Vlk nakonec správně usoudí, že nejbezpečnější bude udělat oheň vprostřed cesty, protože ta je kamenitá, a nemá na ní tedy co hořet. V naději, že na méně zpoceného člověka se ty muchničky méně ženou, se jdu k potoku umýt. Je to sice dobré, ale zapomněl jsem si nahoře u batohu ručník, a musím se tak utřít do čistého trička, což mi trochu hatí celý požitek. Nakonec se tam jde umýt i Sněhová Lilie a snad i Planoucí Růže s Veselým Balónkem, ale požadovaný efekt to stejně nemá, nebo mám možná jenom malou fantazii a nedokážu si představit, že by na mne mohly jít ještě víc. Dole na cestě už ostatní chystají oheň, Šedý Vlk nejprve najde místo ve směru k Luži, ale pak zjistí, že je z něj na Luž vidět, a tak by nás z jeho vrcholu mohl někdo zahlédnout. Najdeme si tedy skrytější místo. Na zapálení ohně pak stačí jediná sirka, protože je opravdu dost sucho.

K jídlu si vaříme těstoviny se sýrovou omáčkou. Ta je velice jednoduchá, ve šlehačce se rozpustí niva a přidá se trochu soli, pepře a víc šalvěje. Jen šalvěj do toho nemáme, protože cestou jsme na žádnou nenarazili a v obchodě se koupit nedá. Tak tam místo toho dáme bazalku a i tak je to dobré. Sněhová Lilie, Planoucí Růže a Veselý Balónek si opět vaří nějakou glutamanovou omáčku, ve které má být rýže, ale spíš je z toho taková polévka.

Celý večer je však úplně zkažený, protože se asi po lese rozneslo, že sem přišla hostina, a slétlo se na nás tolik muchniček, že přes ně není pomalu ani vidět. Když řeknu, že je to strašné, tak je to slabé slovo. Musíme se úplně zahalit, na obličej si natáhnout šátek a čekat, jestli to nepřejde. Veškeré úkony jsou tak dost problematické, protože musíme ty šátky odhalit a případně vytáhnout i ruce, což je prostě nesnesitelné. Druhou dávku těch špaget, do ešusu se totiž najednou nevešly, tak jím jenom sporadicky a raději ležím úplně zabalený na karimatce. Což ale také není ideální, protože je mi samozřejmě horko. Šedý Vlk stále tvrdí, že muchničky chodí za tmy spát, ale moc mu teda nevěřím, navíc Slunce zapadá asi ve čtvrt na deset, což je dost pozdě. Veselý Balónek nechává kolovat víno, potom ještě jedno Šedý Vlk, sice jsou obě kyselá, ale snad i tak ten alkohol pomůže snášet naše útrapy. Nakonec ty muchničky přece jenom usnou, asi v jedenáct už jsou jejich nálety slabší, ale teprve kolem půlnoci se dá sedět i jenom v tričku. Usoudili jsme, že jim to tak dlouho trvalo, protože sedíme na cestě, na níž je mnohem víc světla než v lese, ale nevím, nevím.

Když tedy nálety zeslábnou, rozhodnu se dojít pro vodu, cesta lesem je po těch vínech docela zábavná. Po chvíli zjistím, že jsem kdesi vytrousil z kapsy na břiše telefon, ale Veselý Balónek mne zachrání tím, že mi zavolá, naštěstí jsem jej nechal zapnutý, a tak jej díky tomu snadno najdu. Šedý Vlk nakonec vytáhne i kytaru, ale při hraní musí každou chvíli přestávat a odhánět zbylé muchničky. Protože na nás teď už tolik nelezou, zdá se, že je jim zvuk kytary obzvlášť libý. Dlouho si však hudby neužijeme, protože je pozdě a asi ve dvě jdeme spát. Třebaže Šedý Vlk navrhuje, abychom šli spát až se rozední a ty mrchy se vrátí, do té chvíle bychom si mohli užívat klidu. Tomáš prozměnu chce jít spát už od půlnoci, ale samotnému se mu asi nechce, protože nám naznačuje, že bychom taky měli jít spát, a když mu řeknu, že mu přece nikdo nebrání, tak odvětí, že by možná o něco přišel.

Planoucí Růže, Sněhová Lilie a Veselý Balónek si postavili stan, aby je ty muchničky zase nezačaly ráno otravovat. My ostatní spíme pod širákem, nakonec po nás nelezou ani ráno, takže ani nelitujeme, že stan nemáme, protože venku je lepší vzduch.

Neděle 25. června

Ráno se probudím asi v devět, sice jsem se už dřív zahalil šátkem proti muchničkám, ale ani to nebylo potřeba. Planoucí Růže také říkala, že nás viděla v noci spát s nezahalenými tvářemi, ale oni, když šli na záchod, byli ožíráni. Aspoň víme, kdo na nás tu pohromu přilákal. Vstáváme dnes dosti líně, k snídani si ani nedáváme kaši, protože se mi moc nechce do vaření, místo toho dojím chleba se sýrem. K tomu popíjíme chun mee. Myslím, že toto ráno jsme se nějak dostali k tomu, že se Tomáš dozvěděl, že jsem z Prahy, což ho dost překvapilo. Když se pak dozvěděl, že z Prahy jsou i Planoucí Růže, Sněhová Lilie a Veselý Balónek a že ani Šedý Vlk není z koleje, je to pro něj doslova šok, u kolejáka konečně nijak překvapivý, vyjádřený i slovně: „Mezi koho jsem se to dostal."

Tomáš se během rána koukne do mapy, kde si najde alternativní cestu a usoudiv zřejmě, že by se místo našeho flákacího stylu výletu raději trochu prošel, vydá se raději sám po modré značce zpět do Svoru. Rozloučíme se s ním tedy, nikoli bez pochopení, protože sám jsem začal tenhle styl pochodu snášet až od té doby, kdy své sportovní touhy vybíjím na orienťáku. Sami vyrazíme později. Šedý Vlk nažhavil mobil, což u něj samo o sobě stojí za zmínku, a našel si spoj čtyřicet čtyři minut po druhé z Jedlové. Slíbil totiž doma, že tam bude před šestou, aby stihl oslavit tatínkův svátek. Půjde však s námi tak daleko, jak to půjde. Ještě si udělám pár fotek, ten stativ je fakt úžasný, přidělám si na batoh kytaru a pak už se pomalu vydáme na cestu.

Vystoupáme nejprve na značku, po níž pak pokračujeme až na Tolštejn. Na rozcestí se k červené připojí hornická naučná stezka, ale na to, než potkáme první informační tabuli, si musíme ještě počkat, vidíme jen dvě, na první je informace o tom, že dole se nachází zbytky lomu, na druhé je pak naznačeno, že se nacházíme na geologické hranici mezi žulou a pískovcem, nalevo je pískovec, napravo žula. Na tomto místě se však od stezky opět odloučíme. Vedro je dnes opravdu silné, to poznáme hlavně ve chvíli, kdy v Lesném dojdeme k silnici. Naproti je hospoda s bordelem. Máme v plánu navštívit pohostinství na Tolštejně, o němž se zmiňuje i mapa a k němuž musíme ještě hodně vystoupat, přejdeme silnici a pokračujeme po značce nahoru, je to docela úmorné, protože nejdeme lesem, ale nejprve kolem chat, potom po cestě mezi poli.

Tolštejn sám je potom zřícenina na znělcovém dvojitém suku[2] ve výšce 670 metrů nad mořem. Už z dálky vypadá opravdu romanticky, vede k němu široká cesta, kterou člověk dojde k bráně a za ní se mu otevře pohled na hospodu vystavěnou na horním nádvoří, nad níž se tyčí věž s vyhlídkou. Dlouho neotálím, a hned tam pokračuji i s batohem, ostatní si je nechávají dole. Zůstávají u nich nejprve Planoucí Růže s Sněhovou Lilií, pak je jde Veselý Balónek vystřídat. Sněhová Lilie pak tvrdila, že dole byla cedule vybízející k zaplacení vstupného v hospodě, ale osobně jsem si ničeho podobného nevšiml, i když mě to stálo jisté sebeovládání. Shora je krásný pohled do okolí, zejména na nedaleký vrchol Jedlové. Škoda jen, že je obzor tak zamlžený.

Dole se potom rozhodujeme jít dovnitř, protože na terase jsou všechny stolky v plném slunci, což v tomhle podnebí není zcela ideální. Vnitřek je vyzdoben fotkami zříceniny a okolí, halapartnami a řemdihy. Kromě piva si dáváme už jen něco malého. Planoucí Růže s Šedým Vlkem jakousi čínskou polévku, docela ostrou, a Sněhová Lilie a já si dáváme bramborový vdolek se šunkou, což je stejně v podstatě bramborák. Šedý Vlk kouká na piano u zdi a pokládá si řečnickou otázku, je-li naladěné. Hned také soudí, že by bylo krásné, dojít sem někdy s bandou dědků, kteří si na vandry na zádech nosí banja, kytary, housle i basy. Večer potom na to všechno hrají, piano jim však chybí, proto by bylo nejlepší dojít sem. Ujdou s tím sice za den sotva deset kilometrů, zato ten společenský život večer stojí zato.

[2] Přiznávám se, že vůbec netuším, co se tím míní, a že jsem tu frázi opsal z popisku v mapě. Pro mne je totiž *znělec* jen mužský výraz pro *znělku*, vymyšlený nějakým zarytým maskulinistou, který byl neméně zarytým českým puristou a nesmířil se s již existujícím cizím výrazem *sonet*.

Asi ve tři čtvrtě na dvě se Šedý Vlk zvedne a opustí nás spěchaje na vlak. My pak ještě chvíli rozvažujeme, co podniknout. Původně jsem chtěl jít ještě na Jedlovou, ale teď se tam vlastně nikomu nechce, a to včetně mne. Lepší rozhled než odtud by tam nebyl, navíc je tam několik retranslačních věží, rozhledna a konce vleků, takže nejde o nic lákavého. Proto tedy kopec obejdeme po severním úbočí po zelené značce. Cestou se ze začátku bavíme o tom, jak se mají nebo nemají dávat peníze dětem, naše názory na tuto problematiku se osoba od osoby dost liší. Takhle dojdeme až do osady Jedlové, kde u jednoho domu zjistím pohledem na teploměr, že je dvacet osm stupňů nad nulou, no to je hrozné, až doteď mi vlastně nepřišlo, že by bylo takové vedro. Na konci osady, to jsme od Tolštejna ušli asi tři kilometry, si pak všimnu cedule u hospody hlásající, že tu mají točenou limonádu, což je docela silná motivace. Nejprve jsem si ani nemyslel, že bychom se zde zastavili, ale nakonec to tak přece končí. Nejprve vstoupíme dovnitř do sálu, kde se bezradně koukáme oknem na zahrádku, nevíme totiž, jak se tam dostat. Planoucí Růži a Sněhovou Lilii při vstupu pozdraví jeden pán, jiný se ho hned provokativně optá, proč zdraví jen ženské. Ten pán, co zdravil, pak řekne ženě vedle, aby nežárlila. Na Planoucí Růži zapůsobí velice kladně představa, že by na ni někdo žárlil. Baví se pak s Veselým Balónkem, jestli žárlí nebo ne.

Na tu zahrádku se dostaneme, pan hostinský nám totiž poradí, abychom vyšli ven a přešli tam tudy. Dáváme si točenou limonádu a zmrzlinu, na ceduli sice píšou cenu pěti korun za decilitr, ale nakonec si účtují jen čtyři, zato nemají malinovou. Veselý Balónek pak jde ještě pro brambůrky. Kromě toho žárlení se tu bavíme ještě o tom, co se dělá na právech za dizertace a diplomky, mě to totiž není jasné, stejně tak i Sněhové Lilii. Planoucí Růže ale bere ty otázky trochu osobně, protože si myslí, že my si myslíme, že ten její obor je hrozně jednoduchý, což tak není. A vůbec všeobecně diskutujeme o poměrech na vysokých školách.

Nakonec se zvedneme a vydáme se dál. V Chřibské pak nažhavím linky, abych zjistil, že vlak nám jede až za dvě hodiny, a tak nejlepší bude dojít do Rybniště, jsou to ještě asi tři hodiny a měla by tam být hospoda. Cestu absolvujeme celkem mlčky a rychle. Projdeme Rybništěm až na nádraží, které je zakryté lešením, zřejmě v rekonstrukci. Lístky zde neprodávají, ale z jízdních řádů vyčteme, že opravdu máme ještě asi hodinu do odjezdu. Jdeme tedy do putyky naproti nádražní budově, protože kde jinde taky přečkat čas do odjezdu. Uvnitř hodnotíme vandr a vůbec tak drbeme. Při placení pak máme trochu problémy s počty.

Ve vlaku si kupujeme lístek až do Prahy, i když budeme muset strávit hodinu čekáním na přestup v Děčíně. Navrhuji, abychom si zahráli ty karty, které tahala Sněhová Lilie s sebou, ale místo toho nakonec píšeme básničky, za cestu do Prahy stihneme dvě, vzala si je k sobě Sněhová Lilie s tím, že je vyhodí. V Děčíně strávíme ten čas v nádražní hospodě u limonády. Mám potřebu něčeho k jídlu, ale v té hospodě není nic lákavého, bageta z trafiky byla plesnivá, ještěže mi za ni alespoň vrátili peníze, obchod tu žádný není, jak jsem zjistil krátkou procházkou. Planoucí Růže nosí od včerejška na hlavě nebo batohu dvě špejle s lesklými třásněmi, které jsme dostali v Horní Světlé do pohárů, teď to tu jeden pán okomentoval, tak jsme s ním pak prohodili asi tři nezajímavá slova. Jeho známý už ve vlaku a pak i tady pálil vonné tyčinky, k tomu tady kouřil, což mi přijde jako zvláštní kombinace. Ve vlaku do Prahy se pak víc bavíme o podivných poměrech se zkušebními zprávami na právnické fakultě.

Konečně je třeba zmínit, že smysl tohoto vandru byl naplněn přinejmenším tím, že Sněhová Lilie začala být spokojena se svým batohem.